

Arrest

nr. 349 640 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2019 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en wordt hem terzelfdertijd een inreisverbod voor de duur van tien jaar opgelegd.

1.2. Op 20 juni 2019 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze tenuitvoerlegging van deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst bij arrest nr. 223.471 van 1 juli 2019. De beslissing werd vervolgens vernietigd bij arrest nr. 227 796 van 23 oktober 2019.

1.3. Op 22 februari 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische zoon, op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt vernietigd bij arrest nr. 327 036 van 21 mei 2025.

1.4. Op 23 januari 2026 wordt de aanvraag opnieuw geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene diende op 22.02.2024 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde E. M. A. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Hoewel vaststaat dat het Belgisch kind minderjarig was op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, dient te worden vastgesteld dat het kind intussen de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt vóór het nemen van de huidige beslissing, die volgt op de vernietiging van een eerdere beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 327 036 dd. 21 mei 2025).

Overeenkomstig vaste beginselen van het administratief recht dient de overheid, na vernietiging van een beslissing, opnieuw uitspraak te doen op basis van de feitelijke en juridische situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de nieuwe beslissing (cfr. ex nunc beoordeling).

De vernietiging van een administratieve beslissing heeft tot gevolg dat deze beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan, maar doet geen rechten ontstaan ten voordele van de aanvrager en verhindert niet dat rekening wordt gehouden met intussen gewijzigde omstandigheden. Bijgevolg moet worden nagegaan of op het ogenblik van de huidige beslissing nog steeds voldaan is aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De minderjarigheid van de Belgische referentiepersoon is geen louter formele of procedurele voorwaarde, maar een constitutief element van het verblijfsrecht van de ouder onder artikel 40ter.

Zodra de Belgische referentiepersoon meerderjarig wordt, valt de wettelijke grondslag voor gezinshereniging van de ouder volledig weg, aangezien de wet uitdrukkelijk niet voorziet in gezinshereniging van rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in functie van een meerderjarige Belg. De Vreemdelingenwet bevat geen overgangsbepaling die toelaat de minderjarigheid te ‘bevriezen’ op de datum van indiening van de aanvraag. Een beoordeling die uitsluitend rekening zou houden met de situatie op het ogenblik van de indiening van de aanvraag zou neerkomen op het creëren van een verblijfsrecht dat de wetgever niet heeft voorzien, wat strijdig is met het legaliteitsbeginsel.

In dit verband kan naar analogie worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name het arrest van 10 april 2025 in zaak C-607/21, waarin het Hof heeft bevestigd dat de materiële voorwaarden voor een verblijfsrecht moeten bestaan op het relevante beoordelingsmoment en dat een verblijfsrecht niet kan worden toegekend wanneer een essentiële voorwaarde op dat moment niet (meer) vervuld is. Hoewel dit arrest betrekking heeft op het Unierechtelijke kader van het vrij verkeer, bevestigt het een algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bevoegde autoriteit haar beslissing moet baseren op de actuele juridische en feitelijke toestand, en niet op een toestand die inmiddels is gewijzigd.

Sedert de wetswijziging van 22 september 2011 voldoen de volgende categorieën niet meer aan de voorwaarden van artikel 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980.”.

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

“ENIGE MIDDEL:

- Schending art. 40ter, 62 Verblijfswet;

- Schending art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
 - Schending materiële motiveringsplicht;
 - Schending beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending van het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.
- Eerste onderdeel,

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat men kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover men beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Tweede onderdeel,

1.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker op 22.02.2024 een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn zoon E. M. A. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter verblijfswet.

Hoewel het volgende verwerende partij vaststond dat de referentiepersoon minderjarig was op het moment van de aanvraag destijds, blijkt dat hij alvorens het nemen van huidige beslissing, d.d. 26.06.2025, meerderjarig is geworden.

Vervolgens wordt er gesteld dat er een ex nunc beoordeling moet worden gemaakt:

"Overeenkomstig vaste beginselen van het administratief recht dient de overheid, na vernietiging van een beslissing, opnieuw uitspraak te doen op basis van de feitelijke en juridische situatie zoals die bestaat op het ogenblik van de beslissing (cfr. ex nunc beoordeling).

De vernietiging van een administratieve beslissing heeft tot gevolg dat deze beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan, maar doet geen rechten ontstaan ten voordele van de aanvrager en verhindert niet dat rekening wordt gehouden met intussen gewijzigde omstandigheden. Bijgevolg moet worden nagegaan of op het ogenblik van de huidige beslissing nog steeds voldaan is aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De minderjarigheid van de Belgische referentiepersoon is geen louter formele of procedurele voorwaarde, maar een constitutief element van het verblijfsrecht van de ouder onder artikel 40ter

Zodra de Belgische referentiepersoon meerderjarig wordt, valt de wettelijke grondslag voor gezinshereniging van de ouder volledig weg, aangezien de wet uitdrukkelijk niet voorziet in gezinshereniging van rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in functie van een meerderjarige Belg. De Vreemdelingenwet bevat geen overgangsbepaling die toelaat de minderjarigheid te "bevriezen" op de datum van indiening van de aanvraag. Een beoordeling die uitsluitend rekening zou houden met de situatie op het ogenblik van de indiening van de aanvraag zou neerkomen op het creëren van een verblijfsrecht dat de wetgever niet heeft voorzien, wat strijdig is met het legaliteitsbeginsel."

2.

Verzoeker stelt dat verwerende partij enkele "vaststaande beginselen" van het administratief recht verkeerdelijk aanhaalt.

Als eerste, wat betreft de ex nunc dan wel niet ex tunc werking.

Wanneer een administratief rechtscollege een beslissing vernietigt, gebeurt dit volgens vaste rechtspraak ex tunc. Dat wil zeggen dat de vernietigde beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan, en dus retroactief uit het rechtsverkeer verdwijnt.

Dit zorgt ervoor dat de verzoeker en de referentiepersoon terug in de positie worden geplaatst zoals bij de aanvraag.

Er moet aldus op het moment van de aanvraag naar de grondvoorwaarden gekeken worden, in casu de leeftijd van de referentiepersoon.

Verzoeker verwijst hierbij naar het rechtszekerheidsbeginsel:

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Op die wijze begrepen, houdt het rechtszekerheidsbeginsel in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid. (Beginnelsen van behoorlijke bestuur, Opdebeek en Van Damme (ed.) Die Keure, 2006.)

De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen.

Het rechtszekerheidsbeginsel vereist ook dat het bestuur de rechtmatigheid van genomen beslissingen dient te bewijzen.

In hoofde van verzoeker waren bepaalde verwachtingen redelijkerwijze gecreëerd. Hij diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn toenmalige minderjarige zoon.

Deze beslissing werd initieel geweigerd door verwerende partij, echter werd deze beslissing vernietigd door uw Raad.

Op het moment van het arrest was de referentiepersoon zelfs nog minderjarig, quod non.

Het kan niet zijn dat omwille van een onwettige beslissing van verwerende partij en de daarbij horende lange duur van de procedure bij uw Raad, dat verzoeker zou worden uitgesloten van zijn recht op gezinshereniging met zijn zoon.

Er wordt gesteld dat er geen rechten kunnen ontstaan, echter had verzoeker deze rechten al. Verder stelt de bestreden beslissing dat het niet mogelijk is om de minderjarigheid te "bevriezen", echter is dit eveneens een foutieve argumentatie.

Verzoeker verwijst hierbij naar volgende arrest van Hof van Justitie van 16 juli 2020 C-133/19, C-136/19 en C-137/19 (eigen onderlijning):

"1) Artikel 4, lid 1, eerste alinea, onder c), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat de datum die als uitgangspunt moet worden genomen om te bepalen of een ongehuwde derdelander of staatloze een minderjarig kind in de zin van deze bepaling is, de datum is waarop het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging voor minderjarige kinderen wordt ingediend en niet die waarop door de bevoegde instanties van deze lidstaat op dit verzoek wordt beslist, in voorkomend geval na een beroep tegen een besluit tot afwijzing van een dergelijk verzoek.

2) Artikel 18 van richtlijn 2003/86, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat het beroep tegen de afwijzing van een verzoek van een minderjarig kind om gezinshereniging niet-ontvankelijk wordt verklaard op de enkele grond dat het kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden."

Het arrest vermeldt duidelijk dat m.b.t. de leeftijd, de datum van aanvraag in overweging moet genomen worden, niet de datum van de beslissing of de datum na het eventuele beroep tegen deze beslissing.

Dit arrest kadert in een gezinshereniging tussen een minderjarig kind en zijn ouder, echter kan dit visa versa worden doorgetrokken naar een gezinshereniging tussen een ouder en zijn minderjarig kind, zoals in casu. Het gaat immers over hetzelfde artikel van de richtlijn 2003/86.

Er moet aldus rekening gehouden worden met de datum van indiening van de gezinshereniging zijnde 22.02.2024, waarbij de referentiepersoon nog minderjarig was en niet de datum van de bestreden beslissing.

Verwerende partij schendt het rechtszekerheidsbeginsel in samenhang met artikel 40ter verblijfwet.

De beslissing dient absoluut te worden vernietigd.

3.

Daar waar verwerende partij stelt dat er rekening gehouden moet worden met de actuele situatie, ex nunc na het vernietigingsarrest, heeft dit geenszins betrekking op de leeftijdsvoorwaarde, zie supra.

Verzoeker diende na het arrest zelf nog een bijkomende stukkenbundel in met aanvullende bewijzen onder meer m.b.t. de daadwerkelijke zorg.

Verzoeker is op de hoogte van de invulling van de ex nunc-werking, aldus kan hem niets worden verweten. Verwerende partij past dit echter geheel foutief toe in de bestreden beslissing.

Daar waar verwerende partij "in analogie" verwijst naar het arrest van het HvJ van 10 april 2025 in zaak C-607/21, stelt verzoeker dat dit geheel niets te maken heeft met huidige situatie.

Het arrest kadert in het beoordelingsmoment waarop een derdelander ten laste zou moeten zijn van een Unieburger.

Huidige beslissing betreft een gezinshereniging artikel 40ter tussen een ouder en zijn minderjarig kind, waarbij de ten laste factor niet meespeelt.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht in samenhang met artikel 40ter verblijfwet."

3.2.1. In zijn eerste middelonderdeel zet verzoeker de draagwijdte van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht uiteen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan een beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze. Deze verplichting heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen van de beslissing, zodat hij met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is daartegen een rechtsmiddel aan te wenden. Het begrip "afdoende" houdt in dat de motivering in rechte en in feite evenredig is aan het gewicht van de beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de feitelijke en juridische gronden aan waarop zij steunt. Zij stelt vast dat de referentiepersoon minderjarig was bij de aanvraag, maar meerderjarig is geworden vóór het nemen van de huidige beslissing, en zij leidt daaruit af dat niet langer is voldaan aan artikel 40ter, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift omstandig uiteen waarom hij die motieven betwist. Hij toont aldus aan dat hij de juridische en feitelijke gronden van de beslissing kent. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Voor zover verzoeker de materiële motieven van de bestreden beslissing betwist, wordt dit hierna onderzocht.

3.2.2. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de vernietiging van de eerdere weigeringsbeslissing door het arrest nr. 327 036 van 21 mei 2025 *ex tunc* werkt, zodat de vernietigde beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan en verzoeker wordt teruggeplaatst in de toestand zoals die bestond bij de aanvraag. Hieruit leidt hij af dat de leeftijd van de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag in aanmerking moet worden genomen, en niet op het ogenblik van de bestreden beslissing. Hij verwijst hierbij naar het rechtszekerheidsbeginsel en naar het arrest van het Hof van Justitie van 16 juli 2020 in de gevoegde zaken C-133/19, C-136/19 en C-137/19.

3.2.3. Artikel 40ter, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet voorziet in een recht op verblijf voor de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad van een minderjarige Belg die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.

De minderjarigheid van de Belgische referentiepersoon is een grondvoorwaarde van deze bepaling. Anders dan artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet dat de bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van achttien jaar "of die ten laste zijn" beoogt, voorziet punt 3° in geen enkele alternatieve grond voor de ascendent van een meerderjarig geworden Belg. De wetgever heeft de gezinshereniging van de bloedverwant in opgaande lijn uitsluitend gekoppeld aan de minderjarigheid van de Belg. Een persoon valt slechts binnen het personele toepassingsgebied van punt 3° voor zover hij ascendent is van een minderjarige Belg.

3.2.4. Wanneer een administratieve beslissing wordt vernietigd, dient de overheid die de vernietigde beslissing nam, opnieuw te beslissen. Daarbij moet zij in beginsel de regelgeving en de feitelijke toestand in acht nemen zoals deze van kracht zijn op het ogenblik van de nieuwe beslissing (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, 20e ed., Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, nr. 1186, p. 1249).

Slechts wanneer vaststaat dat de overheid op het ogenblik van de vernietigde handeling over een strikt gebonden bevoegdheid beschikte, een welbepaalde beslissing diende te nemen, en deze beslissing op een welbepaald ogenblik moest worden genomen, dient zij de vernietigde handeling over te doen met toepassing van de regelgeving zoals die toen gold, en werkt de nieuwe beslissing terug tot de datum van de vernietigde handeling (*ibid.*).

Dit is te dezen niet het geval. Op de datum van de bestreden beslissing was de referentiepersoon meerderjarig. De overheid was op dat ogenblik niet gebonden om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen; zij kon slechts vaststellen dat verzoeker, als bloedverwant in opgaande lijn van een meerderjarige Belg, buiten het toepassingsgebied van artikel 40ter, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet valt. De verwerende partij heeft terecht de toestand beoordeeld zoals die bestond op het ogenblik van de bestreden beslissing.

De vernietiging doet de vernietigde rechtshandeling met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwijnen, maar zij herschept de feitelijke werkelijkheid van het verleden niet. Een vernietigingsarrest werkt niet als een tijdmachine die een vroeger moment in het rechtsverkeer en in de maatschappelijke verhoudingen opnieuw tot stand brengt (MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1189, p. 1255). De terugwerkende kracht van een vernietigingsarrest vormt bovendien geen algemeen rechtsbeginsel; zij dient te worden toegepast met de aanpassingen die de rechtszekerheid, de vereisten van de dienst en de billijkheid opleggen (Cass. 8 juni 1984, *Arr.Cass.* 1983-84, nr. 600; MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1189, p. 1253).

De vernietiging plaatste verzoeker dan ook terug in de toestand waarin hij zich na de indiening van zijn aanvraag bevond, doch vóór de behandeling ervan, met dien verstande dat de verwerende partij over de aanvraag opnieuw diende te beslissen op grond van de op dat ogenblik geldende rechtstoestand. Zij verleende verzoeker geen recht op een beoordeling alsof de tijd was stilgestaan. De meerderjarigheid van de referentiepersoon is een feitelijk en objectief gegeven, ontstaan na het vernietigingsarrest, waar de verwerende partij bij het nemen van een nieuwe beslissing geen abstractie kon maken.

Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen om een verblijfsrecht te doen ontstaan dat de wet niet voorziet. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet leiden tot een toepassing die ingaat tegen een wettelijke bepaling. Het wettigheidsbeginsel, dat zijn grondslag vindt in artikel 159 van de Grondwet, primeert op die beginselen (Cass. 29 november 2004, *J.T.T.* 2005, 104). Aangezien artikel 40ter, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van de bloedverwant in opgaande lijn enkel voorziet in functie van een minderjarige Belg, kan het rechtszekerheidsbeginsel verzoeker geen verblijfsrecht verschaffen waar de wettelijke grondslag daarvoor ontbreekt.

3.2.5. Waar verzoeker zich beroept op het arrest van het Hof van Justitie van 16 juli 2020 (C-133/19, C-136/19 en C-137/19), volgens hetwelk de datum van de aanvraag bepalend is voor de beoordeling van de minderjarigheid van het kind, merkt de Raad op dat dit arrest de uitlegging van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging betreft. Luidens artikel 3, lid 3, van die richtlijn is zij niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker vraagt gezinshereniging aan met een Belgische referentiepersoon die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. Het betreft een zuiver interne situatie onder de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de Richtlijn 2003/86 noch de daarop gestoelde rechtspraak van toepassing is.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT